

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžo/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016200570
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1016200570.2

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ul. 71, Bratislava; proti odporkyni: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát č. 9, so sídlom Šustekova 49, Bratislava; za účasti Mgr. Marcely Zummerovej, súdnej exekútorky, Exekútorový úrad so sídlom Kpt. Nálepku 22, 071 01 Michalovce o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 1. apríla 2016 podanom proti rozhodnutiu odporkyne sp. zn. DK 10/2015 zo dňa 7. marca 2016, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp 2/2016-107 zo dňa 12. februára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Sp 2/2016-107 zo dňa 12. februára 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

I.
Administratívne konanie a konanie pred súdom prvej inštancie

1. Dňa 29. apríla 2015 bol odporkyni doručený návrh navrhovateľa podľa § 223 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na začatie disciplinárneho konania proti disciplinárne obvinenej súdnej exekútorke Mgr. Marcele Zummerovej (ďalej len „disciplinárne obvinená“ alebo „súdna exekútorka“). O tomto návrhu rozhodla odporkyňa rozhodnutím sp. zn. DK 10/2015 zo dňa 7. marca 2016 (ďalej len „rozhodnutie odporkyne“) tak, že súdna exekútorka sa „nedopustila závažného disciplinárneho previnenia v zmysle § 220 ods. 2 EP tým, že v exekučnom konaní EX 10/2017 bezdôvodne nekonala, čím mala porušiť § 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s §§ 13, 46 Exekučného poriadku, pretože tento svojimi procesnými úkonmi v exekučných konaniach plne rešpektoval zásadu priority, hospodárnosti a efektivity exekučného konania a preto nie je vinná a disciplinárne opatrenie sa jej neukladá.“

2. Navrhovateľ dňa 1. apríla 2016 podal proti rozhodnutiu odporkyne opravný prostriedok - odvolanie, ktorým navrhol rozhodnutie odporkyne zrušiť a vrátiť jej vec na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“) opravnému prostriedku navrhovateľa vyhovel rozsudkom č. k. 5 Sp 2/2016-30 zo dňa 7. júla 2016. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie odporkyňa a disciplinárne obvinená namietajúc najmä skutočnosť, že súd prvej inštancie opomenul konať s disciplinárne obvinenou súdnou exekútorkou.

3. Uznesením sp. zn. 10 Sžo 1/2019 zo dňa 25. septembra 2019 Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5 Sp 2/2016-30 zo dňa 7. júla 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k právnomu názoru, že disciplinárne obvinenej svedčalo účasť v konaní pred súdom prvej inštancie z titulu jej účasti v disciplinárnom konaní podľa § 250m ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) v spojení s § 225 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie preto svoje konanie a rozhodnutie zaťažil vadou podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

4. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vec znovu posúdil a uznesením č. k. 5 Sp 2/2016-107 zo dňa 12. februára 2020 (ďalej len „napádané uznesenie“) opravný prostriedok - odvolanie navrhovateľa odmietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

5. Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal splnenie procesných podmienok konania (§ 246c v spojení s § 103 ods. 1 OSP), pričom za rozhodujúcu považoval otázku aktívnej procesnej legitímácie navrhovateľa. Dospel pritom k právnomu názoru, že aj v súdnych konaniach podľa tretej hlavy piatej časti OSP je podmienkou aktívnej procesnej legitímácie navrhovateľa jednak (i) účasť v správnom konaní, a súčasne aj (ii) ukrátenie na právach navrhovateľa namietaným rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu (§ 250l ods. 2 v spojení s § 250 ods. 2 OSP). Hoci minister spravodlivosti ako navrhovateľ v predmetnej veci splňal prvú podmienku aktívnej procesnej legitímácie - účasť v disciplinárnom konaní (§ 223 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku), v disciplinárnych konaniach neháji svoje subjektívne práva a právom chránené záujmy, ale realizuje svoje verejno-mocenské oprávnenia, preto nemohol naplniť druhú požiadavku - ukrátenie na svojich právach. Ukrátené na právach disciplinárnym rozhodnutím môžu byť podľa súdu prvej inštancie len osoby, o ktorých disciplinárnym previnení sa v dotknutej veci koná.

6. Iných ako subjektívnych práv sa v správnom súdnictve podľa právneho názoru správneho súdu môže domáhať len prokurátor alebo iný subjekt výslovne na to oprávnený zákonom. Navrhovateľ v predmetnej veci podľa súdu prvej inštancie tieto podmienky rovnako nespĺňa. Súd prvej inštancie preto opravný prostriedok navrhovateľa - odvolanie odmietol ako podaný neoprávnenou osobou podľa § 250p OSP.

II.

Odvolanie a konanie pred odvolacím súdom

7. Uznesenie súdu prvej inštancie napadol odvolaním doručeným dňa 8. mája 2020 navrhovateľ z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP).

8. Navrhovateľ na základe formulácie výroku napádaného uznesenia (súd prvej inštancie „žalobu odmieta“) a niektorých častí jeho odôvodnenia (odkaz na § 247 OSP - bod 31 napádaného uznesenia) dôvodí, že súd prvej inštancie posúdil jeho opravný prostriedok - odvolanie zo dňa 1. apríla 2016 ako správnu žalobu podľa druhej hlavy piatej časti OSP a nie ako opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti OSP v spojení s § 228d ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016. Tvrdí pritom, že právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa podmienok aktívnej procesnej legitímácie vo vzťahu k správnej žalobe z povahy veci nemožno vztiahnuť na opravné prostriedky podľa tretej hlavy piatej časti OSP. Navrhovateľ poukazuje najmä na odlišnosti týchto dvoch typov konaní - pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov ide totiž o rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, lehota pre podanie opravného prostriedku je jeden mesiac od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, navrhovateľ nemusí byť zastúpený advokátom, upravený je osobitný okruh účastníkov konania (§ 250m ods. 3 OSP) a podobne (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 106/2008 zo dňa 8. septembra 2008).

9. Za osobitne dôležité považuje navrhovateľ ustanovenie § 250m ods. 3 OSP upravujúce osobitný okruh účastníkov konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 252/09 zo dňa 2. septembra 2009). Tento v spojení s § 228d ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 podľa názoru navrhovateľa vylučuje aplikáciu požiadaviek na aktívnu procesnú legitímáciu navrhovateľa podľa § 250 ods. 2 OSP. Pre aktívnu procesnú legitímáciu na iniciovanie konania o opravnom prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti OSP preto stačí len jeho účasť v disciplinárnom konaní.

10. Navrhovateľ na záver akcentuje, že napádané uznesenie vybočuje z doteraz stabilnej rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie (rozsudky súdu prvej inštancie č. k. 4 Sp 134/2015 zo dňa 17. októbra 2018, č. k. 4 Sp 96/2015 zo dňa 4. marca 2020), ktorá meritórne preskúmavala a rozhodovala opravné prostriedky navrhovateľa v obdobných veciach. Žiada preto zrušenie napádaného uznesenia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila odporkyňa, ktorá sa stotožnila s napadnutým uznesením po skutkovej aj právnej stránke.

12. Rovnako sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadrila aj súdna exekútorka, ktorá ho považuje za nedôvodné a žiada o preskúmanie včasnosti jeho podania.

13. V priebehu odvolacieho konania, dňa 1. januára 2021, nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a je vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

III.

Posúdenie odvolacieho súdu

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 250p OSP) v rozsahu odvolacích dôvodov (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

15. Odvolací súd v nadväznosti na námietku súdnej exekútorke k včasnosti podaného odvolania uvádza, že navrhovateľovi bolo napádané uznesenie doručené dňa 27. marca 2020. Lehota na podanie odvolania sa v ten istý deň prerušila a neplynula do 30. apríla 2020 (§ 2 ods. 1 v spojení s § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorými sa menia a dopĺňajú niektoré zákony). Plynutie 15-dňovej odvolacej lehoty (§ 204 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) sa obnovilo až dňa 1. mája 2020. Odvolanie navrhovateľa podané dňa 8. mája 2020 preto bolo podané včas.

16. Hoci 1. júla 2016 nadobudol účinnosť nový procesný predpis upravujúci postup súdov v správnom súdnictve - zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) v súlade s § 492 ods. 1 SSP je konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP potrebné ukončiť podľa dovtedajších procesných predpisov. Keďže v prerokúvanej veci ide o konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o opravnom prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu) začaté na súde prvej inštancie dňa 1. apríla 2016, teda pred nadobudnutím účinnosti SSP, na toto sa až do jeho ukončenia vzťahuje procesný predpis OSP v znení účinnom do 30. júna 2016. Tento predpis preto odvolací súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia uplatňoval.

17. Odvolaním navrhovateľa boli nastolené dve sporné právne otázky, ku ktorých riešeniu bol odvolací súd vyzvaný. Prvou otázkou je, či súd prvej inštancie na tento predmet konania správne aplikoval ustanovenia procesných právnych predpisov, v druhom rade treba vyriešiť či navrhovateľ, resp. v tomto prípade minister spravodlivosti, spĺňa podmienky aktívnej procesnej legitímácie pre podanie opravného prostriedku - odvolania podľa tretej hlavy piatej časti OSP proti neprávoplatnému rozhodnutiu odporkyne v disciplinárnom konaní vedenom proti súdnej exekútorke.

18. V súvislosti s prvou nastolenou otázkou, resp. spochybnením správnosti aplikácie procesných predpisov sa odvolací súd s názorom navrhovateľa nestotožňuje. Je pravdou, že výrok napádaného

uznesenia je formulovaný spôsobom, ktorý môže vyvolávať mylný dojem, nakoľko súd prvej inštancie vo výroku, ako aj v niektorých častiach odôvodnenia napádaného uznesenia, nesprávne označuje podanie navrhovateľa ako „žalobu“ a nie ako odvolanie či opravný prostriedok. Ide o terminologické označenie zodpovedajúce konaniu o žalobách podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 249 ods. 1 OSP). Je nepochybné, že označenie opravný prostriedok, odvolanie či návrh by bolo správne vzhľadom na to, že v posudzovanej veci konal súd postupom podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250m ods. 1 OSP). Na druhej strane nemožno prehliadnuť, že zo záhlavia a odôvodnenia napádaného uznesenia (a to či už z jeho naratívnej časti - bod 1 napádaného uznesenia, vymedzenia aplikovaných právnych predpisov - bod 15, 23 - 25 napádaného uznesenia či z časti právneho posúdenia súdu prvej inštancie - bod 10 a 31 napádaného uznesenia) jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie si bol vedomý, že navrhovateľ svojím opravným prostriedkom - odvolaním zo dňa 1. apríla 2016 inicioval preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia odporkyne, a teda že ide o konanie podľa tretej a nie druhej hlavy piatej časti OSP. Tomuto zodpovedal aj procesný postup súdu prvej inštancie, keď na preskúmanú vec aplikoval ustanovenia § 250l a nasl. OSP, vrátane § 250p OSP, podľa ktorého aj rozhodol.

19. Pokiaľ sa súd prvej inštancie dovoľoval niektorých ustanovení obsiahnutých v druhej hlave piatej časti OSP, nešlo podľa názoru odvolacieho súdu o dôkaz nesprávneho posúdenia podania navrhovateľa. Zo strany súdu prvej inštancie evidentne išlo len o poukaz na zákonnú požiadavku primeraného uplatňovania týchto ustanovení na otázky neupravené treťou hlavou piatej časti OSP v zmysle právnej úpravy § 250l ods. 2 OSP. Nesprávne formálne označovanie podania navrhovateľa zo dňa 1. apríla 2016 v kontexte vyššie uvedeného považuje odvolací súd za odstrániteľnú zrejmu chybu v písaní, ktorá však sama o sebe nie je spôsobilá zapríčiniť nezákonnosť napádaného uznesenia.

20. V druhej línii argumentácia navrhovateľa smeruje proti právnomu názoru súdu prvej inštancie, že nepreukázanie splnenia podmienky aktívnej legitímácie navrhovateľa pre iniciovanie konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP vyplýva z § 250 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 OSP. Podľa názoru navrhovateľa pre prípustnosť podania opravného prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti OSP nemusí byť navrhovateľ aj ohrozený alebo dotknutý na svojich subjektívnych právach, ako sa to vyžaduje v prípade žaloby na preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu.

21. Riešiac nastolenú problematiku odvolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že konanie o opravnom prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti OSP je jedným z najstarších typov súdnych konaní upravených v OSP a má v porovnaní s inými súdnymi konaniami zaraďovanými do správneho súdnictva významné špecifiká.

22. Jednou z najdôležitejších osobitostí konania o opravných prostriedkoch je, že na rozdiel od konania o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti OSP, predmetom súdneho prieskumu je neprávoplatné rozhodnutie správneho orgánu (§ 250l ods. 1 OSP). Hoci ide o súdne konanie, s ohľadom na jeho charakter riadneho opravného prostriedku predstavuje zároveň funkčné a plynulé pokračovanie procesného postupu pred orgánom verejnej správy. „Súd v tomto prípade vystupuje priamo ako odvolacia inštitúcia proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, čiže v zjednodušenom porovnaní ide o priamu kontrolu moci výkonnej mocou súdnou“ (ŠTEVČEK, M.; FICOVÁ, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok II. diel. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012). Účel konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP je preventívny, pretože účastníkovi konania je k dispozícii ešte pred tým, ako je zásah do jeho práv zo strany orgánu verejnej správy vykonaný, resp. pred tým, ako sa stane konečný (právoplatný).

23. Špecifickosť konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP je pretavená aj do procesného postupu súdu. Zákonodarca preferoval úpravu osobitných inštitútov tohto konania, ako je napríklad osobitná lehota (§ 250m ods. 2 OSP), autoremedúra (§ 250o OSP), osobitný okruh účastníkov konania (§ 250m ods. 3 OSP), spôsob rozhodnutia (§ 250q ods. 3 OSP) či absencia obligatorného právneho zastúpenia (§ 250l ods. 2 OSP a contrario) a iné. Zároveň ustanovenie § 250l ods. 2 OSP odkazuje na primerané uplatnenie ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť slovo „primerané“ v znení predmetného ustanovenia. To totiž od konajúceho súdu vyžaduje, aby aj pri absencii právnej úpravy v tretej hlave piatej časti OSP skúmal, či v konkrétnom prípade povaha ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP, na ktoré § 250l ods. 2 OSP odkazuje, neodporuje charakteru konania o opravnom prostriedku, zodpovedá jeho povahe a teda či aplikácia nie je z povahy veci neprimeraná.

24. Odvolací súd poukazuje na to, že preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu v rámci konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP je prípustné len vtedy, ak tak výslovne ustanovuje osobitný zákon (§ 250I ods. 1 OSP). Ustanovenie § 228d ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. novembra 2013 do 30. júna 2016 jasne stanovuje, že „proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa rozhodlo o tom, či sa exekútor dopustil disciplinárneho previnenia, možno podať opravný prostriedok v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súd.“ Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že dotknuté ustanovenie uvádza oprávnenie iniciovať konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP, avšak neobsahuje žiaden rozsah obmedzenia aktívnej procesnej legitímácie v takomto konaní a takéto obmedzenie sa nenachádza ani v tretej hlave piatej časti OSP.

25. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd popísaný stav nepovažuje za nedostatok právnej úpravy, ktorý je potrebné preklenúť uplatňovaním úpravy podmienok aktívnej procesnej legitímácie žalobcu na účely konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP v zmysle § 250 ods. 2 v spojení s § 250I ods. 2 OSP. Podľa názoru odvolacieho súdu ide práve naopak o špecifikum tohto typu súdneho konania v porovnaní s konaním podľa druhej hlavy piatej časti OSP, ktoré vychádza z jeho povahy (bod 20 a 21) a preto sa na posúdenie aktívnej legitímácie nepoužijú ustanovenia druhej hlavy piatej časti OSP vyžadujúce tvrdenie ukrátenia na právach.

26. Požiadavka tvrdenia a potenciálneho ukrátenia žalobcu na právach skúmaná v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP jednak výslovne vyplýva z § 247 ods. 1 OSP a má svoj základ v predmete súdneho prieskumu. V prípade konania podľa druhej hlavy piatej časti OSP je ním právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej správy (§ 247 ods. 2 a 3 OSP). Právoplatnosť je „vlastnosť individuálneho právneho aktu, ktorá spočíva v jeho záväznosti, nezmeniteľnosti a nenapadnuteľnosti riadnym opravným prostriedkom. Právoplatné rozhodnutie je právna skutočnosť, ktorá zakladá konkrétne práva a povinnosti konkrétnych osôb a ktorá zároveň viaže aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal. Právoplatné rozhodnutie, na rozdiel od neprávoplatného, už vyvoláva záväzné právne účinky“ (PROCHÁZKA, R; KÁČER, M.: Teória práva. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2013, str. 260). Ide teda o nezmeniteľnosť rozhodnutia, a to či už vo formálnom význame (správny akt nemôže byť napadnutý účastníkmi konania prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) alebo v materiálnom význame (ide o konečnú úpravu právnych vzťahov v konkrétnej veci medzi účastníkmi konania, ktorou je viazaný aj samotný správny orgán (HOETZEL, J.: Československé správne právo. Časť všeobecná. Praha: Wolters Kluwer, 2018, str. 339). Až právoplatné rozhodnutie môže predstavovať zásah do subjektívnych práv účastníka konania, keďže ide o finálny akt orgánu verejnej správy.

27. V prípade konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP je tomu inak. Za významný považuje odvolací súd fakt, že z ustanovenia § 250I ods. 1 OSP, ktoré vymedzuje v akých prípadoch sa postupuje podľa tretej hlavy, nevyplýva požiadavka na navrhovateľa, aby tvrdil ukrátenie na svojich právach (na rozdiel od druhej hlavy tretej časti OSP). Požadovanie preukázania podmienky ukrátenia účastníka konania na právach napadnutým rozhodnutím v prípade ešte neprávoplatných rozhodnutí v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP by totiž viedlo k ad absurdum záverom. Dôsledným uplatňovaním argumentácie súdu prvej inštancie by v zásade žiadny účastník správneho konania nemohol iniciovať toto konanie, lebo predmet prieskumu už z jeho povahy nikdy nebude môcť ani v potenciálnej rovine porušiť subjektívne práva dotknutých účastníkov konania, keďže napádané rozhodnutie nie je právoplatné a nezasahuje do subjektívnych práv účastníkov konania.

28. Odvolací súd preto zastáva názor, že z povahy veci pri stanovení aktívnej procesnej legitímácie pre iniciovanie konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP nie je možné primerane aplikovať ustanovenia druhej hlavy piatej časti OSP. Pre stanovenie aktívnej legitímácie je určujúci charakter tohto typu konania a § 250m ods. 3 OSP vymedzujúci okruh účastníkov tohto súdneho konania. Účastníkmi súdneho konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP sú totiž všetci, ktorí boli účastníkmi konania pred správnym orgánom ako aj samotný správny orgán. Podľa názoru odvolacieho súdu, po zohľadnení povahy konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP, pokiaľ osobitný predpis upravuje právo iniciovať predmetné súdne konanie ako riadny opravný prostriedok proti neprávoplatnému rozhodnutiu príslušného orgánu, avšak neupravuje osobitné podmienky aktívnej procesnej legitímácie pre podanie opravného prostriedku, patrí táto všetkým účastníkom dotknutého správneho konania. Keďže navrhovateľovi (ako navrhovateľovi aj v disciplinárnom konaní) patrí účastníctvo v disciplinárnom konaní (§ 223 ods. 1 Exekučného poriadku), podľa názoru odvolacieho súdu spĺňal podmienky aktívnej

procesnej legitímácie pre iniciovanie konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP proti nevyhovujúcemu rozhodnutiu odporkyne.

29. Vo vzťahu k argumentácií súdu prvej inštancie rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽi 1/2011 zo dňa 31. mája 2011, sp. zn. 3 SŽi 10/2009 zo dňa 21. apríla 2010, sp. zn. 5 SŽi 2/2011 zo dňa 24. februára 2011 a sp. zn. 6 SŽi 2/2011 zo dňa 30. marca 2011 a nadväzujúcich rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky odvolací súd dodáva, že tieto v rozhodovanej veci nie sú aplikovateľné. Rovnako na prerokovaný prípad nie je aplikovateľná ani neskoršia rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 6 Asan 7/2019 zo dňa 16. januára 2020, publikované pod č. R 21/2020) a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 2 Asan 25/2019 zo dňa 30. septembra 2021). Je tomu tak preto, že už uvedená rozhodovacia činnosť sa týka výkladu podmienok aktívnej procesnej legitímácie žalobcu v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, resp. správnej žaloby podľa SSP, nie však odlišného konania s odlišnou povahou a odlišným účelom podľa tretej hlavy piatej časti OSP. Odlišnosti a rozdiely medzi týmito konaniami vysvetlil odvolací súd už vyššie (bod 21 a 22, 27 a 28). Naopak, odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽo 1/2020 zo dňa 25. novembra 2020, týkajúci sa obdobnej veci, kde splnenie podmienok aktívnej procesnej legitímácie navrhovateľa vôbec nebolo sporné.

IV.

Záver

30. Odvolací súd uzatvára, že napádané uznesenie správneho súdu, ktorým tento odmietol opravný prostriedok - odvolanie navrhovateľa podľa § 250p OSP vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h) a ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP). Úlohou súdu prvej inštancie bude rozhodnutie odporkyne v intenciách opravného prostriedku navrhovateľa meritórne preskúmať a svoje následné rozhodnutie náležite odôvodniť.

31. O náhrade trov konania (vrátane trov odvolacieho konania) rozhodne súd prvej inštancie spolu s novým rozhodnutím o veci (§ 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 OSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.